

fordel for en tiltrædelse. Alle lande på nær et enkelt tog imidlertid vel imod ideen om at skabe mulighed for vedtagelse af sanktioner over for et medlemsland, der groft og vedvarende krænker menneskerettighederne eller demokratiske rettigheder. Der er også enighed om, at en sådan beslutning i givet fald træffes af Det Europæiske Råd.

Et tredje emne, vi indtil videre har berørt, vedrører samarbejdet om retlige og indre anliggender. Der er bred tilslutning til ideen om at præcisere målene for samarbejdet, fordi en mere præcis målsætning er en forudsætning for effektivisering. Samtidig er alle lande på nær Danmark og Storbritannien parat til at gå længere og overføre visse områder fra søjle 3 til søjle 1. Det drejer sig primært om asylpolitikken og kontrol af ydre grænser. Søjle 3-samarbejdet rummer vigtige opgaver som f.eks. kriminalitetsbekæmpelse og bekæmpelse af svig, og dette samarbejde kan intensiveres inden for rammerne af det mellemstatslige samarbejde. Det er i øvrigt også nødvendigt, at det sker, og det kan ske ved en bedre udnyttelse af de samarbejds-muligheder, der allerede findes i Traktaten.

Det fjerde emne for drøftelserne var beskæftigelsen. Her har det vist sig, at det høje danske ambitionsniveau harmonerer godt med de fleste andre landes opfattelser. Der er bred tilslutning til at styrke unionsmålsætningen, så EU's politik på de forskellige områder udformes under hensyn til beskæftigelsen, og der synes ligeledes at være tilslutning til at indskrive et beskæftigelsesafsnit i Traktaten.

Mange delegationer anførte, at målet er at skabe en ramme for koordination af nationale politikker. Afsnittet kan således indeholde procedurer for en fælles beskæftigelsesovervågning og retningslinjerne for medlemslandenes indsats på beskæftigelsesområdet. Det skal dog understreges, at en række større lande ikke ser noget behov for at ændre Traktaten for at give beskæftigelsen en stærkere stilling.

Også hvad miljøet angår, indtager Danmark en offensiv holdning. Drøftelserne har hidtil vist, at alle vil kunne acceptere, at princippet om en bæredygtig udvikling indføres i Traktatens målsætningsbestemmelser, og Danmark og en række andre lande er parat til at gå videre for at styrke det tværgående miljøhensyn i EU-samarbejdet, ikke mindst med hensyn til landbrug og transport. Andre lande er her mere forbeholdne, og der synes heller ikke at være overvældende tilslutning til udvidet brug af kvalificeret flertal inden for miljøområdet.

Der er delte meninger blandt de andre lande om miljøgarantien. Ingen ønsker at rulle den baglæns, men nogle – heriblandt Danmark – ønsker forbedringer, mens andre mener, at miljøgarantien udgør et kompromis, hvis balance ikke bør forrykkes. Danmark arbejder for, at miljøgarantien bliver præciseret, og at forsigtighedsprincippet i højere grad afspejles i hele fællesskabslovgivningen.

Det sjette punkt vedrørte de øvrige fællesskabspolitikker, og på dette punkt var der delte meninger. Den overvejende holdning var, at der ikke skønnes at være behov for at indføre specifikt retsgrundlag for områderne civilbeskyttelse, energi og turisme. Derimod var der klar tilslutning til opretholdelse af artikel 235, dog selvfølgelig som hidtil med indbygget enstemmighed.

Drøftelserne vedrørende nærhedsprincippet tegner et nuanceret billede. De fleste medlemslande synes at være enige om ikke at ændre formuleringen af nærhedsprincippet, som det kommer til udtryk i Traktatens artikel 3B. Visse lande fremførte desuden en idé om en nærhedsprotokol, men den idé blev fra andre landes side, herunder Danmarks, modtaget med en vis skepsis. Ideen kan misbruges til at opnå en afregulering på områder, hvor vi netop ønsker en høj grad af fællesskabsregulering, f.eks. på miljø-, arbejdsmiljø-, sundheds- og uddannelsesområderne.

Endelig viste vore drøftelser om åbenhed almindelig tilslutning til at indføre et generelt princip om åbenhed i Traktatens indledende bestemmelser. To lande, herunder selvfølgelig Danmark, støttede ideen om at traktatfæste bestemmelser om åbne rådsmøder. Også spørgsmålet om aktindsigt er blevet drøftet. Nogle lande fandt ikke, der var grund til at drøfte emnet, medmindre man parallelt hermed sikrede, at akter, som ikke underkastes offentlighed, reelt kan forbeholdes medlemslandenes egne myndigheder.

Den anden runde af drøftelser, som indtil videre kun er foregået i forberedelsesgruppen, havde EU's institutioner som emne. Den overordnede tanke er helt klart, at EU må kunne fungere effektivt efter udvidelsen. For at sikre et funktionsdygtigt Europa-Parlament synes et flertal af medlemslandene at være enige om, at der sættes loft over antallet af pladser i Europa-Parlamentet. Europa-Parlamentets eget bud er 700 pladser. Det tal nævnes ofte, og det er vi fra dansk side også indstillet på. Der synes også at være almindelig forståelse for, at små lande må sikres et vist minimum af pladser.